

Arrest

nr. 258 390 van 19 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SAEYVOET
Bourlastraat 3/48 (2verd.)
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco advocaat B. SAEYVOET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 februari 2021 neemt de verwerende partij in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan zij onmiddellijk gevolg dient te geven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 09.02.2021 en In deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: B.

Voornaam: P.

Geboortedatum: 28.05.1977

Geboorteplaats: S.

Nationaliteit: Noord-Macedonië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft reeds 7 jaar op het grondgebied en heeft daarmee de toegelaten termijn ruimschoots overschreden.

Betrokkene werd gehoord op 09.02.2021 en verklaarde dat zij in België is omwille van haar kind (M. V. 04.01.2004, Belgische nationaliteit) en dat zij niet wil terugkeren naar Macedonië omdat zij er niemand heeft. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat er al sedert 6 maanden na de geboorte van dit kind geen samenwoning meer is geweest met betrokkene. Betrokkene werd gehoord op 09.02.2021 en verklaarde dat zij niet weet waar het genoemde kind verblijft en nagenoeg geen contact heeft met hem. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen. Betrokkene werd door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek naar haar land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Macedonië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 09.02.2021 en verklaart dat zij geopereerd werd aan de schildklier, maar brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van, noch van een ernstige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.06.2020 (bijlage 20) dat haar betekend werd op 19.06.2020 met een bevel om uiterlijk op 25.07.2020 het grondgebied te verlaten. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met haar Nederlandse schoonbroer S. R. De aanvragen van 19.02.2016, 06.09.2016, 13.01.2017, 08.09.2017, 30.03.2018, 04.10.2018, 15.12.2018, 11.01.2020 en 02.10.2020. Deze aanvragen werden geweigerd op 18.08.2016, 07.12.2016, 10.07.2017, 26.02.2018, 28.09.2018, 07.11.2018, 12.04.2019, 18.06.2020 en op 04.02.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 13.10.2020 diende betrokkene een vijfde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

Diezelfde dag wordt haar ook een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 09.02.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : B.

voornaam : P.

geboortedatum : 28.05.1977

geboorteplaats : S.

nationaliteit : Noord-Macedonië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.06.2020 (bijlage 20) dat haar betekend werd op 19.06.2020 met een bevel om uiterlijk op 25.07.2020 het grondgebied te verlaten. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met haar Nederlandse schoonbroer S. R. De aanvragen van 19.02.2016, 06.09.2016, 13.01.2017, 06.09.2017, 30.03.2018, 04.10.2018, 15.12.2018, 11.01.2020 en 02.10.2020. Deze aanvragen werden geweigerd op 18.08.2016, 07.12.2016, 10.07.2017, 26.02.2018, 28.09.2018, 07.11.2018, 12.04.2019, 18.06.2020 en op 04.02.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 13.10.2020 diende betrokkene een vijfde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Redenen waarom haar een Inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2* met haar Nederlandse schoonbroer S. R. De aanvragen van 19.02.2016, 06.09.2016, 13.01.2017, 06.09.2017, 30.03.2018, 04.10.2018, 16.12.2018, 11.01.2020 en 02.10.2020. Deze aanvragen werden geweigerd op 18.08.2016, 07.12.2016, 10.07.2017, 26.02.2018, 28.09.2018, 07.11.2018, 12.04.2019, 18.06.2020 en op 04.02.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 13.10.2020 diende betrokkene een vijfde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.06.2020 (bijlage 20) dat haar betekend werd op 19.06.2020 met een bevel om uiterlijk op 25.07.2020 het grondgebied te verlaten. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 Juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 09.02.2021 en verklaarde dat zij in België is omwille van haar kind en dat zij niet wil terugkeren naar Macedonië omdat zij er niemand heeft. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat er al sedert 6 maanden na de geboorte van dit kind geen samenwoning meer is geweest met

betrokkene. Betrokkene verklaarde dat zij niet weet waar het genoemde kind verblijft en nagenoeg geen contact heeft met hem. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen. Betrokkene werd door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek naar haar land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Macedonië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 09.02.2021 en verklaart dat zij geopereerd werd aan de schildklier, maar brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van een ernstige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn Inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een Inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3.7 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroep in te stellen waarover zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Art. 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt doorrekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing van 09/02/2021 tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar.

De overheid moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dus dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval. Verweerster moet de duur van het inreisverbod motiveren. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Artikel 74/11 al. I Vreemdelingenwet stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval. In casu wordt artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet gehanteerd opzichtsens verzoekster dewelke het volgende stelt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...).”

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de verblijfplaats van verzoekster heeft verweerster geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoekster.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie IV. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R. W. 1982 — 1983, 963.).

Verder stelt verweerster ten onrechte dat een schending van artikel 3 en 8 EVRM niet wordt aangetoond. Er zouden geen ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn volgens verweerster.

Er wordt ten onrechte geen rekening gehouden met hierna vermelde elementen:

Verweerster legt ook de elementen naast zich neer waaruit blijkt dat verzoekster met ernstige gezondheidsproblemen kampt. Verzoekster legt stukken voor aangaande haar medische toestand.

- O Zo werd verzoekster nog op de dienst spoedgevallen van het ZNA Jan Palfijn onderzocht op 9 februari 2021 in aanwezigheid van de politie. Een overzicht van de medicatie die verzoekster moet innemen wordt daarbij vermeld. (Stuk 2)
- O In 2017 diende verzoekster gehospitaliseerd te worden en onderging zij een heelkundige ingreep in het ziekenhuis. (Stuk 3)

Verweerster deed ook heel wat inspanningen om tijdens haar verblijf in België zich in te burgeren. Zo legt verweerster een inburgeringscontract van 17 maart 2016 voor. (Stuk 4)

Verweerster legde zich ook toe op het volgen van een Nederlandse cursus. Verweerster volgde ook middelbaar algemeen voortgezet onderwijs. (Stuk 4)

Tijdens de periode van het verblijf van verweerster, deed zij ook het nodige om te werken. Verweerster voegt alle documenten toe inzake haar werksituatie. (Stuk 5) Zo onder meer:

- O Arbeidsovereenkomst (deeltijds) als schoonmaker (28/06/2016)

- O Vervangingscontracten (22/03/2016, 04/07/2016, 15/04/2016, 06/05/2016, 25/05/2016)
- O Documenten inzake beëindiging arbeidsovereenkomst (26/08/2016)
- O Individuele rekeningen
- O Aanslagbiljet belastingen

Er kan op basis van deze gegevens geen enkele schending of het negeren van een bevel om het grondgebied te verlaten weerhouden worden in hoofde van verzoekster. Een inreisverbod van drie jaar is hier dus helemaal niet aan de orde. Een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten is ook niet aan de orde en dient te worden vernietigd.

Voorts is de bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) ook niet aan de orde in hoofde van verzoekster, gezien deze zich wel degelijk in België mocht begeven rekening houdende met de periode zoals voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verzoekster verwijst in het verlengde hiervan naar het arrest van de RvV d.d. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/ I, eerste lid Vw.”

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien Verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij her opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt ni het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

Het aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond.”

2.2.1. De eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° [...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]”

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in de hiervoor geciteerde bepaling, luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen.”

Verzoekster stelt hierover dat het bevel niet mocht worden genomen omdat zij zich wel degelijk in België mocht begeven rekening houdend met de periode zoals voorzien in het voormelde artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst.

De Raad wijst erop dat in casu precies wordt vastgesteld dat zij deze periode heeft overschreden. Meer in het bijzonder wordt erop gewezen dat verzoekster reeds gedurende 7 jaar op het grondgebied verblijft en de toegelaten termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van Uitvoeringsovereenkomst van Schengen ruimschoots heeft overschreden. Verzoekster brengt geen concrete argumenten bij waaruit blijkt dat deze vaststelling niet correct is. Dit motief blijft dan ook onverminderd overeind, en het volstaat om de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te staven.

Verder moet worden vastgesteld dat verzoekster de toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet ongemoeid laat, en aldus ook het feit dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Ook deze motivering blijft derhalve staan.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aantoont dat het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek onwettig of kennelijk onredelijk is, en dat evenmin is aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld in het besluitvormingsproces.

2.2.2. Wat het inreisverbod betreft, luidt het toegepaste artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“§ 1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

In casu worden de beide hypothesen van het tweede lid weerhouden. Hierboven werd al vastgesteld dat niet werd aangetoond dat het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek in het bevel om het grondgebied te verlaten niet deugdelijk zou zijn. Deze vaststelling volstaat al om een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° zoals hiervoor geciteerd. Daarenboven betoogt verzoekster wel dat haar niet kan worden tegengeworpen dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd, onder verwijzing naar een aantal stukken, maar zij kan daarin uiteraard niet worden bijgetreden. Verzoekster betwist niet dat zij meermaals beslissingen tot weigeringen van verblijf heeft ontvangen die telkens gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Aan deze bevelen kleefde het vermoeden van wettigheid tot wanneer het tegendeel in rechte worden vastgesteld en ze uit het rechtsverkeer worden gehaald én zij hebben onmiddellijk uitvoerbare kracht. De bevelen waarvan sprake zijn alle nog in het rechtsverkeer, en het kwam dus aan verzoekster toe om er gevolg aan te geven. Dat heeft zij duidelijk niet gedaan, zodat terecht werd vastgesteld dat vroegere beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd. Ook op deze grond kon dus een inreisverbod worden opgelegd.

Verzoekster betoogt dat in strijd met artikel 74/11, eerste lid van de Vreemdelingenwet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval en dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet is aangetoond.

Zij verwijst naar stukken om haar gezondheidstoestand, haar pogingen tot inburgering en haar werksituatie toe te lichten en stelt dat hiermee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Opdat verzoekster zich dienstig zou kunnen beroepen op deze bepaling, moet zij in eerste instantie aantonen dat zij in België een beschermenswaardig gezins - en/of privéleven heeft.

De Raad stelt vast dat, wat artikel 8 van het EVRM betreft, het volgende werd gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord op 09.02.2021 en verklaarde dat zij In België is omwille van haar kind en dat zij niet wil terugkeren naar Macedonië omdat zij er niemand heeft. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat er al sedert 6 maanden na de geboorte van dit kind geen samenwoning meer is geweest met betrokkene. Betrokkene verklaarde dat zij niet weet waar het genoemde kind verblijft en nagenoeg geen contact heeft met hem. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.”

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen deze vaststellingen. Een gezinsleven is dus niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster met de stukken waarnaar zij verwijst haar pogingen tot inburgering wenst aan te tonen, moet erop worden gewezen dat zij niet volstaan om een beschermenswaardig privéleven aan te tonen. De normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door verzoeksters langdurige verblijf kan niet als voldoende worden beschouwd om aannemelijk te maken dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Het begrip ‘privéleven’ doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster uitsluitend stukken voorlegt die dateren uit de periode 2016, zonder een zicht te bieden op de verdere ontwikkelingen en haar huidige situatie.

Nu niet is aangetoond dat verzoekster in België een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven heeft, kan zij zich niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM en heeft zij niet aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met haar individuele situatie bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Ten overvloede wijst de Raad erop dat, hoewel uit het middel niet kan worden afgeleid dat de grief ook is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, hetzelfde geldt.

2.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Dit risico is onbetwistbaar verbonden met een verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze schending kan dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, en is op zich niet relevant ten aanzien van het inreisverbod. Hierbij moet worden geduoid dat een inreisverbod op zich geen uitwijzing noch een verwijdering van het grondgebied gelast, doch enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet).

De beweerde onmenselijke of vernederende behandeling, of risico op executie in het land van herkomst, heeft derhalve geen uitstaans met het opleggen van het thans bestreden inreisverbod. Er valt dan ook niet in te zien waarom de gemachtigde, in de bijlage 13sexies, hierover zou dienen te motiveren.

De verwerende partij heeft ter zake geoordeeld wat volgt:

“Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Macedonië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 09.02.2021 en verklaart dat zij geopereerd werd aan de schildklier, maar brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van een ernstige medische problematiek van betrokkene.”

Hoewel deze motivering dus in wezen overtuigend is in het kader van een inreisverbod, kan worden vastgesteld dat ze werd overgenomen uit het bevel om het grondgebied te verlaten. De grief kan dan ook worden onderzocht voor zover ze op die laatst vermelde beslissing van toepassing is en voor zover een welwillende lezing van het middel dat toelaat.

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij de elementen waaruit blijkt dat zij met ernstige gezondheidsproblemen kampt naast zich neerlegt. De Raad kan haar hierin niet bijtreden.

In de mate dat verzoekster verwijst naar het feit dat zij in 2017 een heelkundige ingreep onderging, is de Raad van oordeel dat zij niet aantoonbaar dat een ingreep van vier jaar geleden thans nog een dermate doorwerking heeft op haar huidige gezondheidstoestand dat zij alleen al daarom niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Waar zij verder wijst op het attest dat dokter V. heeft opgesteld naar aanleiding van een onderzoek op de dienst spoedgevallen op de dag dat de bestreden beslissingen werden genomen, moet worden vastgesteld dat in dit attest de dokter enkel stelt dat hij verzoekster heeft onderzocht en dat hij adviseert om bepaalde medicatie aan verzoekster toe te dienen. Verzoekster toont hiermee niet aan dat er sprake is van een dermate ernstige gezondheidsproblematiek dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst in een onmenselijke situatie zou terechtkomen. Immers, het EHRM heeft in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, geoordeeld dat het gaat om “situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”. Hieruit blijkt dat het EHRM de lat zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Het is thans duidelijk dat de verzoekende partij niet aanvoert, noch kan dit redelijkerwijs uit de door haar voorgelegde stukken worden afgeleid, dat haar situatie dermate ernstig is dat zij kan worden verwacht deze hoge drempel te bereiken.

Verzoekster heeft derhalve geen schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij haar situatie ter zake niet zorgvuldig zou hebben onderzocht of kennelijk onredelijk zou hebben beoordeeld.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

A. WIJNANTS